

(4 mei 1955 - 31 januari 1956).

Toen werd hij overste benoemd in Api, waar vroeger Pater Linmans zaliger 'n lief kempisch torentje aan de kerk bouwde. Api, vlak aan het grote water Oeëre of Api, ook te midden van de hoema gelegen. 'n Kleine post, er zijn slechts 16 bijkapellen. De missie is wat eenzaam gelegen. De school telt maar weinig studenten en veel dopelingen zijn er ook niet. 't Is een van de weinige missieposten zonder Zusters. Zo 'n beetje het weeskind tussen de missieposten.

Pater Linmans leidde 'n jonge man op tot timmerman, metselaar, loodgieter enz. Hij kent alles : zet 'n nieuwe bouw uit, legt de fundering in waterpas, metselt, legt 't dak, bezet, plaatst deuren en ramen. Fietsenmaker is hij en repareert de motor en de electriciteit. Daarbij is hij 'n goed jager en verwoed visser en ook nog misdienaar. 'n Veelzijdig man, die alles vroeger goed afgekeken heeft.

Zo iemand op de missie is goud waard en neemt veel werk uit de handen van Rob en zijn kapelaan, die zich dus bijna uitsluitend voor het geestelijke kunnen inzetten.

Spoedig verrijzen hier en daar nieuwe kapellen in de brousse, goed in orde, sterk gebouwd, wit gekalkt, met 'n bloemenparkje er voor. De katechisten worden regelmatig geïnspecteerd alsook de onderwijzers, de zieken bezocht, de dopelingen onderwezen. Robi is steeds op gang met zijn fiets of zijn motortje.

Daar stapt hij, vroeg in de morgen, samen met de katechist van de missie, over 't smalle wegeltje door 't hoge gras. Ze gaan 'n oud moedertje bezoeken, dat 'n paar jaren geleden werd gedoopt. Bij 't scheef, armoedig hutje houden ze halt. Kreunend ontvangt 't oudje hen beiden en nodigt ze binnen te komen. Met haar twee handen - teken van eerbied - neemt ze Rob bij de hand.

— Mbote, Monpère ; mbote, katekisi.

— Mbote, Mama. En hoe gaat het zo al ?

— Ik, oei-oei, 'n arm en oud vrouwtje ! Honger en ziekte brengen me wel naar 't graf Sjo ! geef me, als je wil, 'n sigaret. Ik heb zo 'n trek vandaag.

En daar komt haar oude vuile pijp te voorschijn. Ze kijkt of er genoeg water inzit, nipt 'n kort stukje van de sigaret en steekt het in 't kleine kopje van de pijp. Met haar blote hand neemt ze 'n gloeiend kooltje uit 't vuur en legt het op de sigaret. En nu maar trekken. Ze vult heel haar oude longen en proest en kucht en hapt naar adem...

— Dat doet me goed, zie !

En weer trekt ze aan haar pijp en kucht en hapt naar adem. Daarmee is 't stukje op.

De pijp wordt met de punt in de grond weg gezet. 't Grote stuk van de sigaret draait ze zorgzaam in 'n blad en verstopt het in haar korf, waar ze haar spullen in bewaart : bananen, kleren, 'n flesje olie, 'n kam...

— Moedertje, ik ben niet alleen gekomen om te zien hoe je het maakte, maar we moeten ook denken aan de ziel. Als je nu te biechten wil gaan, komen we morgen met O. L. Heer.

Wat later zijn ze weer met hun beiden op stap, in de brandende zon. Nergens schaduw op 't hoemapaadje. Rob en de katechist : 'n blanke en 'n zwarte : ieder met zijn eigen tred. De katechist stapt met kleine passen, wippend op zijn tenen, en Rob met grotere stappen, gelijk het past aan 'n kempenaar.

Daar moeten ze 'n beekje over. 't Brugje bestaat uit twee zwiepende boomstammen van 't ene moeras naar 't andere. Gediensig gaat de katechist voorop en zegt : "Père, neem me maar met de schouders gelijk straks en geen schrik hebben". Voetje voor voetje gaan ze over 't brugje en Rob is tevreden aan de andere kant aan te landen. Ze komen bezweet op de missie aan, waar ander werk op hen staat te wachten.

Zondagmorgen, 3 juli 1955, komt Pol uit Ango in Api aan. Rob verlaat juist zijn kamer om zich naar de kerk te begeven voor de mis.

— Dag Rob.

— Dag, Pol. Ik weet al wat je me komt vertellen : Vader is dood.

— Ja, Rob... Gisteren morgen om 10 uur. Het telegram werd om half elf thuis verstuurd en ik had hem gisteren avond al om kwart over zes. Ik kon niet meer naar hier komen, de dynamo van de auto is niet helemaal in orde.

Rob heeft in alle stilte veel geleden onder het afsterven van Vader. Hij had hem nog eens willen terugzien. Zijn verlof was kort bij en er werden reeds maatregelen genomen om het te vervroegen, maar de dood van Vader kwam vrij plots.

31 Januari 1956, is Rob dan op verlof gegaan. "Het graf van zijn Vader kijken", zoals de zwarten het uitdrukken.

ndukula

(augustus 1956 - augustus 1958)

15 Km. boven Bondo, midden in de bossen, ligt het vakantiehuis der seminaristen : vierkante blok : huis der professoren, kapel, keuken en slaapzaal der studenten.

In 1920 zijn de Kruisheren hier hun eerste missiepost begonnen, langs de nu nog bestaande karavaanweg Bondo-Lebo. De nieuwe autoweg zou deze baan volgen, werd er gezegd, maar uiteindelijk kwam hij 'n hele hoek er vandaan. Toen werd er besloten de post te verlaten en naar Bondo te verleggen.

In 39-40, met stenen van de oude missie, heeft Pater Kraan het nu bestaande vakantiehuis gebouwd, niet in de laagte, maar op de heuvel.

Om de missie van Bondo enigszins te verlichten, wordt Ndukula verheven tot missiepost. Na zijn verlof wordt Rob hier overste met twee jonge inlandse priesters als kapelaans. Hij kent dit tehuis sinds jaren, want hij kwam hier reeds verschillende keren met de seminaristen.

De gebouwen dienen opgeknapt te worden : hier en daar zitten de mieren of termieten in het dak. 't Is 'n heel gezocht om te ontdekken waar ze over of door de cementlaag zijn geraakt.

Regelmatig komen de seminaristen hier hun vakantie doorbrengen. Rob herleeft en voelt zich, gelijk vroeger, thuis met de jongens. Velerlei zorgen brengt dat bezoek mee. Bij de burgemeesters van de omliggende dorpen, moet er eten worden besteld en wanneer dan de mensen in 'n lange rij afkomen, met op hun kop bananen, maniok, rijst en dergelijke dingen, moet dit alles telkens oordeelkundig worden gekocht.

Ook wordt er 'n grote klopjacht georganiseerd, met honden en netten. Zonder jacht is 't geen vakantie geweest voor de jongens. Ze herleven wanneer ze optrekken, gewapend met lansen en messen en netten. De professoren gaan ook mee met of zonder geweer. Zenuwachtige honden lopen rond ; aan hun nek hangt de bel, waarvan de klepel nog omzwachteld is met blaren.

Ter plaatse aangekomen, zet men de netten recht met stokken, om 'n heel stuk in 'n wijde cirkel af te schermen. De honden krijgen rook uit de hennepijp in de neusgaten geblazen om ze vurig te maken. De klepels van de bellen worden van de blaren ontdaan. En dan begint de klopjacht naar de netten toe. 't Geklep der bellen, 't geblaf der honden en 't geschreeuw der mannen doen 't wild opschrikken. Na enige tijd rent er 'n beest tegen de netten op en verwacht erin. 't Krijgt de tijd niet om los te komen, maar wordt door de wachters met lanssteken afgemaakt. Er kan ook wel eens groter wild opgejaagd worden, zoals 'n luipaard, en dan wordt het natuurlijk gevaarlijk. Soms ook 'n hert, dat met 'n mooie wijdse boog over het net heenspringt, en pijsnel in 't bos verdwijnt.

Bij de thuiskomst wordt de buit verdeeld volgens de rechtvaardigheidsprincipes der Azande : wie 't beest de genadeslag heeft gegeven, moet het hebben ; wie 't beest 't eerst heeft gezien en de eigenaars van de honden en de netten, hebben ook rechten. 'n Zeer ingewikkeld systeem, dat telkens ten nadele van de seminaristen zou uitvallen, als er niet wordt opgepast. Rob pleit voor zijn jongens. Weldra beginnen dezen vel af te stropen, te snijden en te hakken en te koken. Uit de borrelende ketels stijgt weldra 'n aangename geur. Dat belooft 'n lekker etentje te worden met die palmolie en sterke pilipili (paprika).

's Avonds als de welvoldane buikjes zich ter ruste hebben begeven, spreken de Paters nog over de jacht en kaarten tot laat in de nacht.

Ondertussen heeft Monseigneur de twee inlandse priesters elders nodig. Ze hebben een stage bij Rob doorgemaakt, zegt hij. Sinds lang heeft Rob laten doorschemeren dat hij toch maar liefst gewoon soldaat is en Rob gaat naar Monga.